

unanotimpinberceni.blogspot.com

Claudiu Komartin

19 septembrie 2011

Despre literatura basarabeană de după căderea Cortinei de Fier s-a vorbit și s-a scris destul de mult, cel puțin în ultimul deceniu, iar câțiva dintre poeții români de peste Prut care au publicat în acești ani au devenit prezențe de prim-plan ale literaturii de dincoace de Prut. Dacă, din punct de vedere politic, relația dintre România și Moldova este în continuare uneori destul de ambiguă și de nefuncțională, cu multe lucruri nerezolvate, cultural vorbind, personalitățile artistice provenite din Republică au reprezentat o șansă pentru România. Mitoș Micleușanu, Alexandrina Hristov, Roman Tolici, Ștefan (Savatie) Baștovoii, Dumitru Cruțu, Mihail și Alexandru Vakulovski, Vasile Ernu, Iulian Ciocan, Andrei Gamaț au provocat un foarte necesar influx de vitalitate și de prospețime în muzică, arte vizuale și literatură. Lucrurile nu ar arăta la fel pe scena culturală românească fără ei – și alți câțiva care vin cu aceleași calități, cu aceeași forță înnoitoare.

A doua carte a Dianei Iepure, *O sută cincizeci de mii la peluze* (Casa de pariuri literare, 2011), e o surpriză dintre cele mai plăcute din ultima vreme, confirmându-mi impresia foarte bună pe care mi-a dat-o, în câteva lecturi publice din ultimii ani, Diana. Publicată la șapte ani de la *Liliuța*, un debut destul de naiv și de stângaci, *O sută cincizeci de mii la peluze* e una dintre cele mai dense și mai captivante cărți de poezie biografistă scrise la noi, atașantă ca un fragment din *Amintiri din copilărie* în versuri, debordând de umor și de inteligență, cu nostalgii și tandrețuri, cu autoironie și cu un zâmbet pe jumătate amar, pe jumătate ispitit să devină un râs puternic, râsul din toată inima al celui care știe câte a lăsat în urmă și cât de prezente-s acestea în el. Cartea Dianei Iepure, pe care am citit-o pe nerăsuflăte (având în ea tot felul de desene simpatice, sugestive și bine potrivite) e o reușită ce mi-a adus aminte și de Ruslan Carța, care sper că va mai scrie poezie, și de Hose Pablo, cel aparent pierdut prin Ch-ău, dar în primul rând mi-a confirmat așteptările pe care le dospisem în secret în ultimii ani citind literatura Dianei pe internet și în reviste. Cu această plachetă, ea este un poet ce confirmă pe direcția biografistă a ultimei generații, situându-se în prima linie alături de câțiva meseriași ca V. Leac, Dan Sociu, T.S. Khasis sau Dumitru Bădița.